СРЕДНО ОБЩООБРАЗОВАТЕЛНО УЧИЛИЩЕ • СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ
1913 г.
КРУПНИК

100 години

ХИМН НА СОУ"СВ.СВ.КИРИЛ И МЕТОДИЙ

В дни на бунтовни времена,
когато свободата беше дар,
огряла бе в душата светлина
и нямаше чужд господар.
Тогава се роди сияйна звезда
От руините на Крупа.
Тогава се роди нова мечта –
нова мечта за разум и наука.
Да вървим с гордо вдигнати глави,
с ум и смелост ние да творим.
С помощта на учители добри
ние дори света ще покорим.

Солунските братя пример са нас–
да бъдем упорити и свободни,
да викнем всички дружно с глас:
„Обичаме словата на народни!"
Вечно ще живее в нашите сърца
Училището сеещо наука
Над Крупник все ще има светлина
Докато сме тук в училището вечно.
Да вървим с гордо вдигнати глави
с ум и смелост ние да творим
С помощта на учители добри
ние дори света ще покорим

текст:Атанас Величков

музика:Сергей Михайлов

НА ХЪЛМА, В ПАЗВАТА ЗЕЛЕНА,
СРЕД ПЛАНИНИ ВИСОКИ СЪМ РОДЕНА.
СМЕХЪТ-ОТ РУЧЕЙ ЗВЪНЪК Е ОТЧУПЕН.....
НЕ СЪМ КНЯГИНЯ,ЧЕДО СЪМ НА КРУПНИК
© Йордан Механджийски, 2013

В хода на времето и Крупник изминава своя исторически път.Археологическите находки свидетелстват за съществуването на антично селище през Тракоримската,Византийската епоха и средновековието.

В началото на XVвек Крупник става епископийски център.Крупнишката епископия обединява усилията на населението за отстояване на българщината срещу асимилаторските стремежи на османските завоеватели.Тя възобновява Рилския манастир в 1466-1469година и издейства пренасянето в него мощите на св.Иван Рилски от Търново.В 1577година крупнишкия епископ Йоасаф подарява на подведомствения манастир известното Крупнишко евангелие.

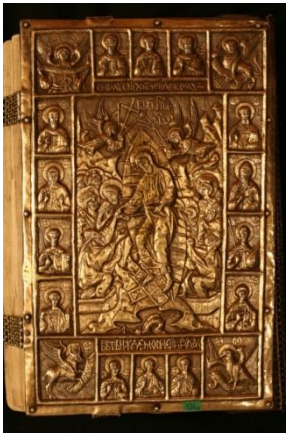

Крупнишката епископия опазва народностното съзнание забележително дълъг период от време, но османските завоеватели посягат на средновековен Крупник и в 1657-1660г населението му е помохамеданчено,с което се спира политическото и културно развитие на града Крупа.

След освобождението на османското робство 1912г в Крупник се заселват жители от съседните села-Брежани,Кресна,Горна и Долна Сушица,Тросково и други,а през 1913г и бежанци от Егейска и Вардарска Македония.

Същата 1913г в Крупник , по решение на общинския съвет, инициирано от Стоил Георгиев ,се провежда общоселско събрание за създаване на училище .Единодушно е решението то да носи името“Св.св.Кирил и Методий“.На 1септември 1913г започват учебните занимания, а на 1 февруари 1914 г се получава държавен указ за откриване на училището.

Главна класна книга

за

учениците от клас (отделение) за учебната 192 192 год.

Общо 162 ученици

Издателство на П. и Д. Попови, Тманов & С-ие -- Чирпан.

Първоначално училището се помещава в Джамията –бившата епископийска църква и в първо отделение постъпват 15 ученика,във второ-7,в трето -6 и в четвърто- 6 или общо 34 ученика. Първата учителка е Екатерина Кълева ,завършила Солунската гимназия.След идването на нови населници следващата учебна година 1914/1915 година учениците нарастват от 34 на 131.

През1934 г, в края на май, е открито с първи прогимназиален клас и пререства в основно училище.Учениците се настаняват в тогавашното неизмазана сграда.В сутерена на училището е създаден **театрален салон** с подходяща сцена,фойе и помещение към сцената,което ще се използва за най-различни

обществени нужди,под името **обществен салон**

През 1933 година в училището учат 180 ученика

Първи клас

Четвърти клас с учителка Радка Алексиева

През годините 1964-1965г се построява втория етаж на днешната основна сграда на училището и се открива 8 клас

През 70-те години училището се обособява като основно за Купник и околните села.Броят на учениците достига до 441 ученика,които учат в 13 просторни класни стаи и 4 по-малки.

1995г.-училището е преобразувано в средно общообразователно училище с 21 ученика в 9 клас

През 2009г е преобразувано в Средищно средно общообразователно училище

Училищни делници

ОБИЧАМЕ ЕКСПЕРИМЕНТИТЕ

Целият свят е сцена...

Обичаме изкуството ...

В УЧЕБНИТЕ НИ СТАИ ПРИВЕТЛИВИ –
ГРАДИМ,
УСВОЯВАМЕ
И СЕ ГОТВИМ ЗА НАШЕТО УТРЕ

31/10/2013

Целодневна форма на обучение

ЩАСТЛИВИ И УСМИХНАТИ ДЕЦА,……

УДОВЛЕТВОРЕНИ И СПОКОЙНИ РОДИТЕЛИ

В ЧАСОВЕТЕ ПО ОРГАНИЗИРАН ОТДИХ И СПОРТ

УЧИЛИЩНИ ПРАЗНИЦИ-15 СЕПТЕМВРИ

ОТНОВО ЗА УЧЕБНАТА ГОДИНА
РАЗКРИ УЧИЛИЩЕТО ДНЕС ВРАТИ.
ЗВЪНИ ЗВЪНЧЕ ИЗ ЦЯЛАТА РОДИНА,
В СЕЛА И ГРАДОВЕ,НАВРЕД КЪНТИ.

УЧИЛИЩНИ НОВОГОДИШНИ ПРАЗНИЦИ

УЧИЛИЩНИ ПРАЗНИЦИ-3 МАРТ

ПРОЛЕТНИ УЧИЛИЩНИ ПРАЗНИЦИ

ПОХОД ДО М.ГРАДИЩЕ

ТАЛАНТЛИВИ,ЖИЗНЕРАДОСТНИ И МЪДРИ...

ЗАЕДНО

ЗА ЕДИН ПО-ДОБЪР СВЯТ

УЧИЛИЩНИ ПРАЗНИЦИ-24 МАЙ

24 МАЙ!
ЗЕМЕН КАТО ЖИВОТА НИ,
ДРЕВЕН КАТО МИСЪЛТА НИ ,
ИСТИНСКИ КАТО ВЯРАТА НИ!

Учителю, последен звън звъни,
раздялата на чиновете сяда...
за сетен път ни вкупом погледни,
вземи букет от обич за награда!

УЧИЛИЩЕТО ПРЕЗ МОЯ ПОГЛЕД

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Ученик съм вече аз ,
Учени във пети клас
Сутрин ставам рано,рано,
Слагам раничка на рано.
Мама ме изпраща до вратата
И приглажда ми косата:
„Да слушаш и внимаваш чедо ти,
Че в училището запомни,
Ум и разум получаваш
И радост ми даряваш.
То дава ми урок,
Урок за цял живот „
С усмивка тръгвам аз,
Бързам ,за да вляза в час!

Михаела, VIII клас

Легенда за моето училище
/приказка за силата на мечтата/

Преди много години в селцето ,наречено Крупник ,изгряла звезда на име Училище. Училище имала мечта-да огрее и ограмоти всеки човек;да му покаже,че не е случайност на природата,а е специален за нея.Тя привлякла много хора,които й помогнали да създаде цял Млечен път.

В началото била малка и почти незабележима, но това не я накарало да угасне... Напротив! Стремяла се все повече и по-усърдно.Минавала през възходи и падения, през снежни бури,но и през слънчеви дни.Тя успяла да устои на трудностите, защото не била сама, с нея били най-добрите й приятели-учителите и тяхната майка-Великата История.При всеки труден миг,госпожа История им припомняла славните моменти,с

които да се гордеят и това ги тласкало още повече към върха.

С течение на времето Училище се запознала с много хора,които се присъединили към нея и желанието й да огрее и ограмоти всеки.Така хората осъзнали,че са важни и разбрали каква е ролята им на света.

В знак на благодарност й дали фамилията на своите деди- светите братя Кирил и Методий.Училище вече се казала: Училище „Св.св.Кирил и Методий”-с.Крупник. Училище успяла да осъществи своята мечта- направила всеки,минал през школото й-стойностен човек.

Когато днешнотопоколение чуло за това,че Училище създала Млечен път,в знак на поклон пред святото й дело,създало химн,в който се пеело:

..Да вървим с гордо вдигнати глави,
С ум и смелост ние да творим.
С помощта на учители добри,
Ний дори света ще покорим...”

И така Училище и до днес покорява,вдъхновява и сбъдва мечти!

Честит 100-годишен юбилей,родно училище!
Вярвай в силата на мечтата,за да пребъдеш!!!

Тони Августинов -11 клас

Моят път,белязян от УЧИТЕЛСКОТО СЪРЦЕ
/есе/

Преди 11 години прекрачих прага на родното училище. Първи клас! **ПЪРВАТА МИ СТЪПКА**... Бях толкова щастлива, но и в същото време неуверена, все още мечтаеща за“ Пепеляшка“ и „Спящата красавица“.Сутрин птичкити се събираха, за да

ме събудят, вятърът започваше да свири и често пощипваше бузките ми, рошеше косите ми, а следобяд слънцето ми се усмихваше и поправяше грешките-галеше ме с лъчите си, приспиваше ме с топлната си.Седях на чин присвита, а черната дъска наподобяваше екрана на телевизора вкъщи.Наблюдавах как Том гони Джери и от време на време сякаш някои идваше, и гасеше програмата.Тогава забелязах, че учим буквата Апървата и последната буква на моето име.Много бързо се уморявах и бях нетърпелива да се прибера у дома, без да позволявам някои да докосне дистанционното ми.

Така поех по дългия и прашен път...Често се спъвах, плачех заради болката от наранените ми колена и ръце, и точно тогава една жена с нежни ръце като майчините и очи, преизпълнени с любов и загриженост, ме повдигаше с усмивката си.Усетих топлина...Започнах да забравям за болката и раните, защото те веднага

зараствахалНо днес имам белези, които макар и момиче ме карат да си спомням старата българска поговорка:“Юнак без рани, не е юнюк!“Добре, че има останки от **1**, за да си спомняме за него дори, и когато достигнем **12**.Добре, че има спомени, които да ни напомнят, как пътуването ни е безплатно, но то е, защото някой друг е платил висока цена за билета и е осигурил уютно летене през Атлантика, през Млечния път до звездата „джудже“, сочеща планините ни зелени,H2O, игрищата с огромните кошове, анатомията на **УЧИТЕЛСКОТО СЪРЦЕ** и неговата музика.

Където и да спра, ще помня откъде тръгнах-училището.Да, тръгвайки да покорявам върха, ще се обръщам надэад, колкото помече се отдалечавам, толкова повече образът на училищния праг ще чезне от погледа ми, но не и от тъмносините зони на сърцето ми, където грижовните пилоти-учителите ми, посадиха инструктажа на живота.Те помогнаха на мен–мъчещата се гъсеница, да се преобразя в крсива и волна пеперуда.

Напоследък говорим за важността на обрзованието, а хората, които са положили основите ни, стоят там, скрити, незабелязани в ъгъла.Душите им стенат, а никой не ги чува.Когато имах нужда, те хванаха ръката ми, когато плачех те бършеха сълзите ми, когато серадвах, те бяха причина за усмивката ми, но сега съм готова аз да ги повдигна и да им кажа:

„ДЪЛБОК ПОКЛОН ПРЕД ВАС УЧИТЕЛИ!“

Перото може да остарее, мастилото да пресъхне, всички изписани листа да изхвърчат, дори океанът да се пресуши и огънът да спре да гори, но Вашето дело ще е **ВЕЧНО** , защото **ВИЕ СТЕ МОЯТА ПОБЕДА!** От това да повишим успеха си,

забравихме да ги уважаваме....От мисълта, че пораснахме, дори ги отминаваме.Това ли заслужават родителите на знанието, на светлината, на просветата?

Една кола върви, когата пътят е равен, едно растение цъфти, когато се полива, един ученик живее, докоснат от прочетената история на учителя, написана от уморената му ръка, но и от голямата му душа.Нека прочетем тази история, за да осъзнаем, какво сме загубили **вчера**, но какво можем да спечелим **днес**.Училището винаги ще стой, издигнато на върха на планината и топло ще посреща всяко следващо ято, но там, на билото, осеяно с върхове ще стоят **УЧИТЕЛИТЕ**, които в дни на бунтовни времена написаха:“**ВЪРВИ, НАРОДЕ ВЪЗРОДЕНИ!**“

Благодаря на всички, които очистиха камъните от пътя ми, затова че разсяха мъглата на небосвода, за да летя нависоко, смела и уверена.В знак на благодарност ще се погрижа маршрутът ми да минава през бащините им огнища, за да занеса плодовете на посаденото от тях дърво и да кажа:“Опитайте, това е **ВАШИЯТ** принос за **МОЯ ЖИВОТ!**“

БЛАГОДАРЯ! БЪДЕТЕ БЛАГОСЛОВЕНИ, СКЪПИ БУДИТЕЛИ!

Августина Костадинова Иванова-XI клас

ВОДНАТА БОГИНЯ

Водната богиня живееше доволна и щастлива във водното царство.Тя беше божествено красива и притежаваше чисто и преливащо от любов сърце.
Снагата й се покриваше от необятни океани и морета,косите й представляваха лъкатушещи реки и язовири,очите й бяха чисти езера и потоци.

Живееше си Водната богиня необезпокоявана и свободна.Утоляваше жаждата на цялата планета Земя,напояваше нивите и полята,беше от голяма полза за хората.А хората,хората правеха чудеса от нейното водно богатство.

Цялата природа сияеше.Навсякъде беше покрито със зеленина.Лъхаше на свежест и чистота.

Но един ден нещата се объркаха.Децата на Водната богиня/океаните,моретата,реките,язовирите,езерата и поточетата/,започнаха да й се оплакват от хората.Те показваха замърсените си корита и води ,по които плаваха умъртвени растения и животни.

Натъжи се Водната богиня.Както всяка майка тя страдаше за своите рожби.Как ли не се моли тя на хората-ДА СПРАТ ТОВА БЕЗУМИЕ!
Но никой нито чуваше молбите й ,нито забелязваше наранената й снага.
Болката й беше толкова голяма,че породи в нея жестокост.

Богинята на водата реши да прибере и затвори при себе си, във водното царство своите синове и дъщери.

От този ден на земята настъпи ужасно бедствие-ПРОМЕНИЛА СЕ ЦЯЛАТА ПРИРОДА!

Тревичките изсъхнали,полянките и зелените ливади вече ги нямало,а на тяхно място чернеела напуканата черна земя.Изчезнал пъстрия и вълшебен свят на цветята.Дърветата стърчали като воини след поражение.Хората се простили с „белите дробове" на природата.Без вода измрели и животните.Останали само хората,но те се разболели,заприличали на мумии.Телата им измършавели и се покрили с язви от ултравиолетовите лъчи,които атмосферата не можела да филтрира,заради изтънелия озонов слой.

Не валял вече дъжд,не се появявала пъстроцветна дъга,не се усещал аромата на свежест и чистота.

ПРИРОДАТА ИЗГУБИЛА БОЖЕСТВЕНОСТТА СИ И СТАНАЛА НЕПРИВЕТЛИВА.

Стреснали се хората.Започнали да се молят,но този път и тях никой не ги чувал и виждал.

Един ден се събрали всички деца на Земята.Решили те се помолят на Водната богиняда и да я омилостивят,защото знаели,че сърцето,което носи прелива от ДОБРИНА И СЪЧУВСТВИЕ.В замяна на това те й обещали да се грижат за нея и децата й.Колкото и да била обидена и наранена майката-богиня съжалила болните и наранени деца.Тя вярвала на искрените обещания на децата и пуснала на воля всички водни басейни.

ПРИРОДАТА СЕ ПРЕОБРАЗИЛА,ЗАСИЯЛА И ОСЛЕПИЛА С КРАСОТАТА СИ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА!

Филип Алексов-4клас

СЪРЦЕТО НА ДАРИЯ-ДОМ НА ДОБРИНАТА
/приказка за добрината/

Аз съм ДОБРИНАТА.Родих се в болното сърце на малката Дария.Живях там близо пет години.Учех малкото момиче да постъпва правилно,насърчавах го да помага на хората,съпътствах го във всичките му добри постъпки.Обикнах толкова много Дария,че никога нямаше да напусна сърцето й,ако не беше се случило всичко това,което ще ви разкажа сега:

„Един ден сърцето на Дария щеше да спре и всичко беше върос на време.Дария имаше много приятели,защото беше добродушна и добросърдечна към всички.Когато започна учебната година,Дария не отиде на училище,защото лекарите бяха обяснили на родителите й,че детето не трябва да се натоварва и уморява.Момичето посрещна с разочарование препоръките на медиците,но не обели и дума на несъгласие,защото не беше от децата,които хленчат и се оплакват.

И все пак Дария тъгуваше.Липсваха й веселите детски игри,безгрижните разходки,шумните междучасия,закачките със съучениците й .Дори и сериозните неща като:трудните уроци,задълженията й в къщи,уроците й по пиано,също й

липсваха.Радваха я само редовните посещения на съучениците й.Когато идваха да я видят, те винаги й носеха малки символични подаръци,изработени от самите тях.Искаха да я изненадат и зарадват.
В тези техните изненади винаги имаше някакво скрито послание.Чрез тях децата изразяваха своята обич,привързаност,съчуствие и състрадание към малката Дария.В замяна на това тя винаги им разказваше по една история,от която те извличаха мъдрост и поука за себе си.
Тази седмица малките приятеи на Дария отново дойдоха да я навестят.Беше сецмицата на ОПРОЩЕНИЕ.Донесоха й подарък-красиво хартиено сърце,върху което бяха апликирани бели нежни кокичета,завързани в букет с красива саморъчно изработена мартеничка.Седнаха около леглото на Дария и зачакаха поредната история.
Момичето започна да говари,но думите излизаха трудно от детската устичка.Тя се задъхваше,спираше често да си поеме дъх и пак започваше своя разказ.Този ден тя реши да им разкаже за малкия Валентин и неговите обидни думи отправени към съученичката му –Милка.Децата слушаха внимателно как болното момиче разказваше и тъкмо когато очакваха момента,в който момчето искаше прошка от нараненото момиче,Дария замълча продължително.Тя ги гледаше с толкова много любов и признателност,усмихна им се приятелски,въздъхна дълбоко и продължи-трябваше да доразкаже историята,защото знаеше,че с всяка новоразказана случка посяваше в сърцата на съучениците си малки златни семенца от мен-ДОБРИНАТА!

Йоана Пандурска

УЧИЛИЩЕ МОЕ

Училище си имаме голямо,
в него ходя с чантичка на рамо.
С усмивка ме посреща госпожата
и веднага влизам при децата.

На чинчето си сядам аз
и подготвям се час.
Там с уроци,песни и игри
преминават детските ми дни.

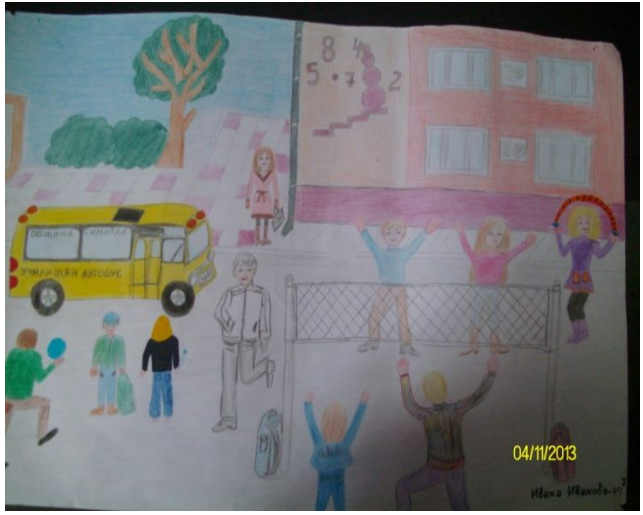

Ивайло Василев Димитров

100 години е една наистина зряла възраст.Време за равносметка и гордост от постигнатото.Стогодишният юбилей ни дававъзможност да усетим училището като светилник и институция в трите исторически времена–минало,настояще и бъдеще.Училището е вдело у всекиго от нас нещо повече от знание и умение.Със съзнанието ,че има мисията да възпитава и образова,то е частица от всеки човешки успех!То защитава и извисява!

Успехите на училището са съизмерими с успехите на неговите възпитаници–учители,юристи,писатели,общественици,музиканти и инженери.

А това е нашата отплата като учители.Зрънцето ,което сме отглеждали и обграждали с толкова любов и внимание,е дало най–скъпоценния плод.Гордост и отплата!За вложените ум,сърце и труд...

Уважаеми колеги, на Вас принадлежи славата на стогодишната училищна история.Защитавайте и отстоявайте свещеното право на знание в стремежа си да направите най –доброто за нашето бъдеще–децата ни!

Вендислав Кълбов Директор на СОУ"Св.св.Кирил и Методий"

УЧИТЕЛСКИЯТ КОЛЕКТИВ ПРЕЗ ЮБИЛЕЙНАТА 2013 ГОДИНА

Списък на учителския колектив на СОУ"Св.св.Кирил и Методи

Венцислав Стоянов Кълбов - директор
Диана Владимирова Стефанова - пом.директор УД .
Кирилка Милчова Коцева - психолог
Любка Петрова Янева - ст.учител начален курс
Цветанка Благоева Костуркова - ст.учител начален курс
Павлина Веселинова Чифлигарова - ст.учител начален курс
Екатерина Ал. Стоименова - учител начален курс
Василка Стойнева Беджова - ст.учител начален курс
Жана Веселинова Лулейска - ст.учител начален курс
Мария Димитрова Манолова - ст.възпитател начален курс
Бойка Веселинова Топузова - ст.възпитател начален курс
Елена Костова Манярска ст.възпитател - ст.възпитател начален курс
Антоанета Страхилова Йовева- ст.възпитател - начален курс
Иван Борисов Весков - ст.възпитател начален курс
Мая Николова Златева -ст.учител по химия и ООС
Катя Иванова Иванова - ст.учител БЕЛ
Валентина Страхилова Димитрова - ст.учител физика и астрономия
Станка Стоянова Тънова- ст.учител математика
Мартина Георгиева Георгиева - учител математика
Любен Димитров Янев - ст.учител география и икономика
Асен Страхилов Андонов - ст.учител физическо възпитание и спорт
Здравка Крумова Новоселска - ст.учител биология и здравно образование
Дима Георгиева Стамберова - учител БЕЛ
Вяра Иванова Боянска- ст.учител БЕЛ
Емилия Филчова Косова - ст.учител английски език
Снежана Райчева Тодорова - ст.учител история и цивилизация
Николай Иванов Зулямски - учител музика
Кирил Богданов Николов - ст.учител трудово обучение и технологии
Даниела Страшимирова Узунова - ст.учител английски език
Емилия Николова Михайлова - ст.възпитател
Величка Петрова Василева - ст.възпитател